TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2021. gada 15. jūlijā [*] [i]

Apelācija – Banku savienība – Vienotais noregulējuma mehānisms (VNM) – Vienotais noregulējuma fonds (VNF) – *Ex ante* iemaksu aprēķins par 2017. gadu – Vienotās noregulējuma valdes (VNV) lēmuma autentiskuma apliecināšana – Pienākums norādīt pamatojumu – Konfidenciāla informācija – Deleģētās regulas (ES) 2015/63 tiesiskums

Apvienotajās lietās C-584/20 P un C-621/20 P

par divām apelācijas sūdzībām atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko attiecīgi 2020. gada 6. un 20. novembrī iesniedza

Eiropas Komisija, ko pārstāv *D. Triantafyllou*, *A. Nijenhuis* un *V. Di Bucci*, kā arī *A. Steiblytė*, pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzēja lietā C-584/20 P,

ko atbalsta

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *J. Rodríguez de la Rúa Puig*, pārstāvis,

persona, kas iestājusies lietā apelācijas instancē,

pārējie lietas dalībnieki:

Landesbank Baden-Württemberg, Štutgarte (Vācija), ko pārstāv *H. Berger* un *M. Weber*, *Rechtsanwälte*,

prasītāja pirmajā instancē,

ko atbalsta

Fédération bancaire française, Parīze (Francija), ko pārstāv *A. Gosset-Grainville*, *M. Trabucchi* un *M. Dalon*, advokāti,

persona, kas iestājusies lietā apelācijas instancē,

Vienotā noregulējuma valde (VNV), ko pārstāv *K.-P. Wojcik*, *P. A. Messina* un *J. Kerlin*, kā arī *H. Ehlers*, pārstāvji, kuriem palīdz *H.-G. Kamann* un *P. Gey*, *Rechtsanwälte*, kā arī *F. Louis*, advokāts,

[*] Tiesvedības valoda – vācu.

atbildētāja pirmajā instancē,

un

Vienotā noregulējuma valde (VNV), ko pārstāv *K.-P. Wojcik*, *P. A. Messina* un *J. Kerlin*, kā arī *H. Ehlers*, pārstāvji, kuriem palīdz *H.-G. Kamann* un *P. Gey*, *Rechtsanwälte*, kā arī *F. Louis*, advokāts,

apelācijas sūdzības iesniedzēja lietā C-621/20 P,

ko atbalsta

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *J. Rodríguez de la Rúa Puig*, pārstāvis,

persona, kas iestājusies lietā apelācijas instancē,

pārējie lietas dalībnieki:

Landesbank Baden-Württemberg, Štutgarte (Vācija), ko pārstāv *H. Berger* un *M. Weber*, *Rechtsanwälte*,

prasītāja pirmajā instancē,

ko atbalsta

Fédération bancaire française, Parīze (Francija), ko pārstāv *A. Gosset-Grainville*, *M. Trabucchi* un *M. Dalon*, advokāti,

persona, kas iestājusies lietā apelācijas instancē,

Eiropas Komisija, ko pārstāv *D. Triantafyllou*, *A. Nijenhuis* un *V. Di Bucci*, kā arī *A. Steiblytė*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē,

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], palātu priekšsēdētāji Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], M. Vilars [*M. Vilaras*], J. Regans [*E. Regan*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents), A. Kumins [*A. Kumin*] un N. Vāls [*N. Wahl*], tiesneši T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], M. Safjans [*M. Safjan*], K. Likurgs [*C. Lycourgos*], I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*], N. Jēskinens [*N. Jääskinen*] un I. Ziemele,

ģenerāladvokāts: Ž. Rišārs Delatūrs [*J. Richard de la Tour*],

sekretārs: D. Diterts [*D. Dittert*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2021. gada 23. marta tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2021. gada 27. aprīļa tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Eiropas Komisija un Vienotā noregulējuma valde (VNV) ar attiecīgo apelācijas sūdzību lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2020. gada 23. septembra spriedumu *Landesbank Baden-Württemberg*/VNV (T-411/17, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2020:435), ar kuru tā atcēlusi VNV 2017. gada 11. aprīļa izpildsesijā pieņemto lēmumu par aprēķinu attiecībā uz *ex ante* iemaksām Vienotajā noregulējuma fondā par 2017. gadu (SRB/ES/SRF/2017/05) (turpmāk tekstā – "strīdīgais lēmums"), ciktāl tas attiecas uz *Landesbank Baden-Württemberg*.

Atbilstošās tiesību normas

Direktīva 2014/59/ES

2 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atveseļošanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012 (OV 2014, L 173, 190. lpp.), 105.–107. apsvērums ir formulēts šādi:

"(105) Principā nozares iemaksas būtu jāiekasē pirms jebkādas noregulējuma darbības veikšanas un neatkarīgi no tās. Ja iepriekšējais finansējums nav pietiekams, lai segtu finansēšanas mehānismu īstenošanas rezultātā radušos zaudējumus vai izmaksas, būtu jāiekasē papildu iemaksas, ar ko segt papildu izmaksas vai zaudējumus.

(106) Lai sasniegtu kritisko masu un novērstu prociklisku ietekmi, kas varētu rasties, ja, izmantojot finansēšanas mehānismus sistēmiskas krīzes gadījumā, būtu jāpaļaujas tikai uz *ex post* iemaksām, ir nepieciešams, lai iepriekš pieejamie dalībvalstu finansēšanas mehānismu finanšu līdzekļi sasniegtu vismaz noteiktu minimālo mērķapmēru.

(107) Lai nodrošinātu iemaksu taisnīgu aprēķināšanu un radītu stimulu darboties saskaņā ar mazāk riskantu modeli, nosakot iemaksas valsts finansēšanas mehānismos, būtu jāņem vērā tā kredītu, likviditātes un tirgus riska pakāpe, kuru iestādes uzņēmušās."

3 Šīs direktīvas 102. panta 1. punktā ir precizēts:

"Dalībvalstis nodrošina, ka līdz 2024. gada 31. decembrim finansēšanas mehānismu pieejamie finanšu līdzekļi sasniedz vismaz 1 % no visu iestāžu, kurām piešķirta darbības atļauja to teritorijā, segtajiem noguldījumiem. Dalībvalstis var noteikt mērķapjomu, kas pārsniedz minēto summu."

4 Minētās direktīvas 103. pantā ir noteikts:

"1. Lai sasniegtu 102. pantā noteikto mērķapjomu, dalībvalstis nodrošina, ka iemaksas tiek iegūtas vismaz reizi gadā no iestādēm, kam ir izdota darbības atļauja to teritorijā, tostarp no Savienības filiālēm.

2. Katras iestādes iemaksa ir proporcionāla tās saistību apjomam (izņemot pašu kapitālu), no kura atskaitīti segtie noguldījumi, attiecībā uz visu iestāžu, kuras ir saņēmušas darbības atļauju dalībvalsts teritorijā, kopējām saistībām (izņemot pašu kapitālu), no kurām atskaitīti segtie noguldījumi.

Minētās iemaksas koriģē proporcionāli iestāžu riska profilam atbilstīgi kritērijiem, kas pieņemti saskaņā ar 7. punktu.

[..]

7. Komisijai ir pilnvaras pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 115. pantu, lai precizētu jēdzienu par iemaksu koriģēšanu proporcionāli iestāžu riska profilam, kā norādīts šā panta 2. punktā, ņemot vērā visus šādus rādītājus:

a) iestādes pakļautību riskam, ieskaitot tās tirdzniecības darbības nozīmi, zembilances riska darījumu vērtību un aizņemto līdzekļu līmeni;

b) sabiedrības finansējuma avotu un neapgrūtināto augstas likviditātes aktīvu stabilitāti un dažādību;

c) iestādes finansiālo stāvokli;

d) varbūtību, ka iestādei tiks piemērots noregulējums;

e) apmēru, kādā iestāde iepriekš ir saņēmusi ārkārtas finansiālo atbalstu no publiskā sektora līdzekļiem;

f) iestādes struktūras sarežģītību un tās noregulējamību;

g) iestādes nozīmi vienas vai vairāku dalībvalstu vai Savienības finanšu sistēmas vai ekonomikas stabilitātei;

h) to, ka iestāde ir IAS locekle."

Regula (ES) Nr. 806/2014

5 Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 806/2014 (2014. gada 15. jūlijs), ar ko izveido vienādus noteikumus un vienotu procedūru kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējumam, izmantojot vienotu noregulējuma mehānismu un vienotu noregulējuma fondu, un groza Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (OV 2014, L 225, 1. lpp.), 41. apsvērumā ir noteikts:

"Ņemot vērā Valdes uzdevumus un noregulējuma mērķus, kas ietver publisko līdzekļu aizsardzību, [Vienotā noregulējuma mehānisma (VNM)] darbība būtu jāfinansē no iemaksām, kuras veic iestādes, kas veic uzņēmējdarbību iesaistītajās dalībvalstīs."

6 Šīs regulas 69. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Kad beidzies astoņus gadus ilgais sākotnējais laikposms pēc 2016. gada 1. janvāra [..], [Vienotajam noregulējuma fondam (VNF)] pieejamie finanšu līdzekļi sasniedz vismaz 1 % no segtajiem noguldījumiem visās kredītiestādēs visās iesaistītajās dalībvalstīs, kurās tās saņēmušas atļauju."

7 Minētās regulas 70. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Katras iestādes iemaksas piesaista vismaz reizi gadā, un tās aprēķina proporcionāli to saistību apjomam, izņemot pašu kapitālu un segtos noguldījumus, attiecībā pret visu iesaistīto dalībvalstu teritorijā darbības atļauju saņēmušo iestāžu kopējām saistībām, izņemot pašu kapitālu un segtos noguldījumus.

2. Katru gadu Valde pēc apspriešanās ar [Eiropas Centrālo banku (ECB)] vai valstu kompetentajām iestādēm un ciešā sadarbībā ar valstu noregulējuma iestādēm aprēķina atsevišķo iemaksu apmēru, lai nodrošinātu, ka iemaksas, kas jāveic visās iesaistītajās dalībvalstīs visām atļauju saņēmušām iestādēm, nepārsniedz 12,5 % no mērķapjoma.

Katru gadu, aprēķinot atsevišķu iestāžu iemaksu apmēru, par pamatu tiek izmantota:

a) nemainīga iemaksa, kuras apmēru nosaka proporcionāli tam, kāds ir iestādes saistību apmērs, izņemot pašu kapitālu un segtos noguldījumus, attiecībā pret visu iestāžu, kurām ir piešķirta atļauja iesaistīto dalībvalstu teritorijā, kopējo saistību apmēru, izņemot pašu kapitālu un segtos noguldījumus, un

b) riska līmenim pielāgota iemaksa, kuras apmēru aprēķina, pamatojoties uz Direktīvas [2014/59] 103. panta 7. punktā norādītajiem kritērijiem, ņemot vērā proporcionalitātes principu un neradot atšķirības starp dalībvalstu banku sektora struktūrām.

Nosakot nemainīgās iemaksas un riska līmenim pielāgotās iemaksas attiecību, tiek ņemts vērā līdzsvarots iemaksu sadalījums pa dažādu veidu bankām.

[..]"

8 Šīs pašas regulas 88. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

"Valdes locekļi, priekšsēdētāja vietnieks, [..] Valdes darbinieki un iesaistīto dalībvalstu apmaiņas vai uz laiku norīkotie darbinieki, kas veic noregulējuma pienākumus, arī beiguši savu pienākumu izpildi, ievēro dienesta noslēpuma prasības, ievērojot LESD 339. pantu, un attiecīgos Savienības tiesību aktu

noteikumus. Viņiem jo īpaši ir aizliegts izpaust kādai personai vai iestādei konfidenciālu informāciju, ko viņi saistībā ar šajā regulā noteikto funkciju izpildi saņēmuši profesionālās darbības laikā vai no kompetentās iestādes vai noregulējuma iestādes, ja vien tas nenotiek, pildot šajā regulā noteiktās funkcijas un informāciju sniedzot kopsavilkuma vai apkopotā veidā tā, lai nevarētu identificēt 2. pantā minētas vienības, vai saņemot skaidru un iepriekšēju atļauju no iestādes vai vienības, kas šo informāciju sniegusi.

Informāciju, uz kuru attiecas dienesta noslēpuma prasības, izpauž citai publiskai vai privātai vienībai tikai tad, ja šāda informācijas izpaušana ir vajadzīga tiesvedības nolūkos."

Deleģētā regula (ES) 2015/63

9 Komisijas Deleģētās regulas (ES) 2015/63 (2014. gada 21. oktobris), ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/59/ES papildina attiecībā uz *ex ante* iemaksām noregulējuma finansēšanas mehānismos (OV 2015, L 11, 44. lpp.), 4. pantā ir precizēts:

"1. Gada iemaksas, kuras jāveic katrai iestādei, noregulējuma iestādes nosaka atbilstoši attiecīgās iestādes riska profilam, pamatojoties uz informāciju, ko iestāde sniegusi [..], un piemērojot šajā iedaļā noteikto metodiku.

2. Noregulējuma iestāde 1. punktā minētās gada iemaksas nosaka, pamatojoties uz noregulējuma finansēšanas mehānisma gada mērķapjomu, kurā ņemts vērā līdz 2024. gada 31. decembrim sasniedzamais mērķapjoms, kas noteikts Direktīvas [2014/59] 102. panta 1. punktā, un pamatojoties uz segto depozītu iepriekšējā gada vidējo apjomu, kas no ceturkšņa datiem aprēķināts par visām iestādēm, kurām izdota darbības atļauja attiecīgajā teritorijā."

10 Šīs deleģētās regulas 5. pantā ir noteikti principi gada pamata iemaksu korekcijai atkarībā no riska.

11 Minētās deleģētās regulas 6. pantā ir noteikti riska pīlāri un rādītāji, kuru relatīvais svērums ir noteikts šīs pašas deleģētās regulas 7. pantā.

12 Deleģētās regulas 2015/63 9. pantā ir paredzēts:

"1. Noregulējuma iestāde katrai iestādei nosaka papildu riska korekcijas reizinātāju, kombinējot 6. pantā minētos riska rādītājus saskaņā ar I pielikumā izklāstītajām formulām un procedūrām.

2. Neskarot 10. pantu, noregulējuma iestāde nosaka katras iestādes gada iemaksu katrā iemaksu periodā, gada pamata iemaksu reizinot ar papildu riska korekcijas reizinātāju saskaņā ar I pielikumā noteikto formulu un procedūrām.

3. Riska korekcijas reizinātājs ir diapazonā no 0,8 līdz 1,5."

13 Šīs deleģētās regulas 13. panta 1. punktā ir noteikts:

"Noregulējuma iestāde katrai 2. pantā minētajai iestādei līdz, vēlākais, katra gada 1. maijam paziņo savu lēmumu, ar kuru nosaka gada iemaksas, kas jāveic katrai iestādei."

14 Minētās deleģētās regulas I pielikumā "Procedūra iestāžu gada iemaksu aprēķināšanai" ir detalizēti izklāstīti posmi, kas VNV ir jāievēro, aprēķinot *ex ante* iemaksas VNF.

Tiesvedības priekšvēsture

15 Ar strīdīgo lēmumu VNV noteica *ex ante* iemaksu VNF par 2017. gadu, tostarp Vācijā reģistrētas kredītiestādes *Landesbank Baden-Württemberg* iemaksas, apmēru.

16 Ar 2017. gada 21. aprīļa paziņojumu, kuru *Landesbank Baden-Württemberg* saņēma 2017. gada 24. aprīlī, *Bundesanstalt für Finanzmarktstabilisierung* (Federālais finanšu tirgu stabilizēšanas birojs, Vācija) informēja *Landesbank Baden-Württemberg*, ka VNV ir noteikusi tās *ex ante* iemaksas VNF par 2017. gadu, un norādīja summu, kas iemaksājama *Restrukturierungsfonds* (Pārstrukturēšanas fonds, Vācija). Šim paziņojumam bija pievienoti divi dokumenti, proti, strīdīgā lēmuma teksta versija vācu valodā bez šā lēmuma tekstā minētā pielikuma un dokuments "Detalizēta informācija par riskam pielāgotu aprēķinu: *ex ante* iemaksas [VNF] par 2017. gadu" (turpmāk tekstā – "saskaņotais pielikums").

Prasība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

17 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 30. jūnijā, *Landesbank Baden-Württemberg* cēla prasību atcelt strīdīgo lēmumu.

18 Šīs prasības pamatošanai tā izvirzīja sešus pamatus. Ar šiem pamatiem tika apgalvots, pirmkārt, par LESD 296. panta un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 41. panta pārkāpumu, jo strīdīgajā lēmumā neesot norādīts pietiekams pamatojums, otrkārt, Hartas 41. panta pārkāpumu, jo *Landesbank Baden-Württemberg* neesot uzklausīta, treškārt, Hartas 47. panta pārkāpumu, jo šo lēmumu neesot iespējams pārbaudīt, ceturtkārt, vairāku atvasināto tiesību normu, kā arī Hartas 16. un 20. panta pārkāpumu, jo rādītājam "institucionālā aizsardzības shēma" tika piemērots reizinātājs, piektkārt, Hartas 16. panta un samērīguma principa pārkāpumu, jo korekcijas reizinātājs ir piemērots atkarībā no riska profila, un, sestkārt, Deleģētās regulas 2015/63 4.–7. un 9. panta, kā arī šīs deleģētās regulas I pielikuma prettiesiskumu.

19 Ar 2017. gada 13. novembra lēmumu Komisijai tika ļauts iestāties lietā VNV prasījumu atbalstam.

20 Ar procesa organizatorisko pasākumu un trim rīkojumiem par pierādījumu savākšanas pasākumiem Vispārējā tiesa aicināja VNV iesniegt informāciju, kā arī vairākus dokumentus, tostarp strīdīgā lēmuma oriģināla, kam pievienots tā pielikums, pilnu eksemplāru.

21 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa atcēla strīdīgo lēmumu, ciktāl tas attiecas uz *Landesbank Baden-Württemberg*, un nosprieda, ka šā lēmuma sekas paliek spēkā sešus mēnešus, skaitot no dienas, kad šis spriedums kļūst galīgs.

22 Pirmām kārtām, Vispārējā tiesa pēc savas ierosmes izskatīja pamatu, ar ko apgalvots par strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanas trūkumu.

23 Šajā ziņā tā pārsūdzētā sprieduma 46. un 47. punktā norādīja, ka, lai gan VNV ir iesniegusi strīdīgā lēmuma pamatteksta parakstītās versijas kopiju, kā arī lietas pavadzīmes kopiju, kas arī ir parakstīta, tā nav iesniegusi nevienu pierādījumu šā lēmuma pielikuma, kurš ir uzskatāms par minētā lēmuma būtisku elementu, autentiskuma apliecināšanai. Konkrētāk, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 51. punktā uzsvēra, ka VNV nav pierādījusi, ka šis pielikums būtu parakstīts elektroniski.

24 Pārsūdzētā sprieduma 52. punktā Vispārējā tiesa apstiprināja, ka tiesas sēdē izvirzītais VNV arguments, ka pavadzīmes parakstīšanas brīdī minētais pielikums esot bijis pieejams dokumentu sistēmā *Advanced Records System* (turpmāk tekstā – "*ARES*"), ir jauns un līdz ar to nepieņemams, kā arī katrā ziņā nepamatots. Tādējādi minētā sprieduma 53. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka VNV iesniegtajā pavadzīmē nav ietverts neviens elements, kas pierādītu šā argumenta pamatotību vai ļautu konstatēt nesaraujamu saikni starp šo pavadzīmi un sistēmā *ARES* esošu dokumentu, kurš atbilstu strīdīgā lēmuma pielikumam.

25 Līdz ar to Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 55. punktā nosprieda, ka strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanas prasība nav izpildīta.

26 Otrām kārtām, Vispārējā tiesa uzskatīja par lietderīgu pareizas tiesvedības interesēs izvērtēt *Landesbank Baden-Württemberg* izvirzīto pirmo, trešo un sesto pamatu un piekrita šiem pamatiem.

27 Vispārējā tiesa, pirmkārt, pārbaudīja pienākuma norādīt pamatojumu un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā ievērošanu.

28 Pārsūdzētā sprieduma 95.–98. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka strīdīgajā lēmumā nav ietverts gandrīz neviens elements, kas tiktu izmantots *Landesbank Baden-Württemberg ex ante* iemaksas VNF par 2017. gadu aprēķināšanai, un ka, lai gan saskaņotajā pielikumā bija precizēti citi aprēķināšanas elementi, ietvertā informācija nav pietiekama, lai varētu pārbaudīt šīs iemaksas precizitāti. Konkrētāk, Vispārējā tiesa nosprieda, ka šajā dokumentā nav ietverts neviens elements, kas attiektos uz citām banku iestādēm, kurām ir piemērots šis aprēķins, lai gan, citastarp – piemērojot Deleģētās regulas 2015/63 4.–7. un 9. pantu, minētās iemaksas aprēķins ietvēra gan *Landesbank Baden-Württemberg* bilances pasīva apmēra attiecību pret visu šo pārējo "iestāžu" pasīva kopsummu, gan tās riska profila novērtējumu salīdzinājumā ar minēto pārējo "iestāžu" riska profiliem.

29 Turklāt Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 100. un 102. punktā precizēja, ka, ņemot vērā informācijas, kas izmantota, aprēķinot *Landesbank Baden-Württemberg ex ante* iemaksu VNF par 2017. gadu, konfidenciālo raksturu, tās aprēķināšanas veids nenovēršami ir neskaidrs un apdraud iespēju lietderīgi apstrīdēt strīdīgo lēmumu. Līdz ar to Vispārējā tiesa minētā sprieduma 109. punktā pauda uzskatu, ka *Landesbank Baden-Württemberg* sniegtais pamatojums tai ir radījis situāciju, kurā tā nevarēja zināt, vai šo iemaksu apmērs ir aprēķināts pareizi vai arī tai tas bija jāapstrīd Savienības tiesās.

30 Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 110. punktā no tā izsecināja, ka VNV nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu.

31 Otrkārt, minētā sprieduma 127. punktā tā norādīja, ka Vispārējās tiesas iespējas pieprasīt, lai VNV iesniegtu informāciju strīdīgā lēmuma tiesiskuma pārbaudes vajadzībām, šajā lietā nevar mainīt konstatējumu, ka nav izpildīts pienākums norādīt pamatojumu, nedz arī nodrošināt, ka tiek ievērotas *Landesbank Baden-Württemberg* tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

32 Treškārt, Vispārējā tiesa lēma par *Landesbank Baden-Württemberg* izvirzīto iebildi par prettiesiskumu.

33 Šajā ziņā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 129. punktā pauda uzskatu, ka *ex ante* iemaksu VNF aprēķināšanas veida neskaidrības vismaz daļēji izriet no Deleģētās regulas 2015/63. Līdz ar to minētā sprieduma 141. punktā tā nosprieda, ka šajā spriedumā konstatētā pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpuma iemesls attiecībā uz šo iemaksu aprēķina daļu, kas attiecas uz pielāgojumiem atkarībā no riska profila, ir Deleģētās regulas 2015/63 4.–7. un 9. panta, kā arī šīs deleģētās regulas I pielikuma prettiesiskums.

Lietas dalībnieku prasījumi

34 Ar apelācijas sūdzību lietā C-584/20 P Komisija lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu un

– piespriest *Landesbank Baden-Württemberg* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saistībā ar apelācijas tiesvedību.

35 Ar apelācijas sūdzību lietā C-621/20 P VNV lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu,

– noraidīt *Landesbank Baden-Württemberg* iesniegto prasības pieteikumu un

– piespriest *Landesbank Baden-Württemberg* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saistībā ar tiesvedību pirmajā instancē un apelācijas tiesvedību.

36 *Landesbank Baden-Württemberg* lūdz Tiesu:

– apelācijas sūdzības noraidīt un

– piespriest Komisijai un VNV atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Tiesvedība Tiesā

37 Ar atsevišķiem dokumentiem, kas Tiesas kancelejā iesniegti ar attiecīgajām apelācijas sūdzībām, Komisija un VNV lūdza, lai šīm lietām tiktu piemērota Tiesas Reglamenta 133.–136. pantā paredzētā paātrinātā tiesvedība, kas ir piemērojama apelācijas sūdzībai atbilstoši šā reglamenta 190. panta 1. punktam.

38 Apelācijas sūdzību pamatošanai Komisija un VNV būtībā norāda, ka pārsūdzētais spriedums ir ievērojami ietekmējis ikgadējo *ex ante* iemaksu VNF aprēķinu, ka ir nepieciešams pēc iespējas ātrāk noskaidrot tiesisko pamatu, kas reglamentē šo aprēķinu, lai dotu VNF iespēju iegūt finansiālo kapacitāti, kas nepieciešama tā lomas īstenošanai, un ka pirms šādas noskaidrošanas pastāv risks, ka Savienības tiesās tiks celts liels skaits prasību.

39 No Tiesas Reglamenta 133. panta izriet, ka pēc prasītāja vai atbildētāja pieteikuma Tiesas priekšsēdētājs pēc pretējās puses, tiesneša referenta un ģenerāladvokāta uzklausīšanas var pieņemt lēmumu lietu izskatīt paātrinātā tiesvedībā, atkāpjoties no šā reglamenta noteikumiem, ja lietas apstākļi prasa to izskatīt īsā termiņā.

40 2020. gada 4. un 8. decembrī Tiesas priekšsēdētājs, uzklausījis tiesnesi referentu un ģenerāladvokātu, nolēma apmierināt Komisijas un VNV lūgumus.

41 Proti, pārsūdzētajā spriedumā ir apšaubītas procedūras, kas tika izmantotas VNV ietvaros, lai nodrošinātu to lēmumu autentiskuma apliecināšanu un pamatošanu, ar kuriem tiek noteiktas *ex ante* iemaksas VNF, kā arī šo iemaksu aprēķināšanas metodes būtisko elementu tiesiskums. No tā izriet, ka kopš minētā sprieduma pasludināšanas VNV ir pakļauta ievērojamai nenoteiktībai attiecībā uz šajā nolūkā piemērojamajām procedūrām un aprēķināšanas metodi, lai gan saskaņā ar Deleģētās regulas 2015/63 13. panta 1. punktu tai līdz katra gada 1. maijam ir jāinformē katra attiecīgā "iestāde" par savu lēmumu, ar ko nosaka ikgadējās iemaksas VNF, kuras ir jāveic šīm "iestādēm".

42 Ņemot vērā to, ka VNF banku savienībā ir svarīga loma, šādas nenoteiktības saglabāšanās attiecībā uz tā finansēšanas nosacījumiem varētu būtībā sistēmiski negatīvi un lielā mērā ietekmēt šīs savienības darbību un līdz ar to eurozonas stabilitāti. Tādējādi, lai novērstu jebkādus šķēršļus iemaksu iekasēšanas procesā, kas nodrošina šo finansējumu, cik vien iespējams drīz ir jānovērš šī nenoteiktība (pēc analoģijas skat. Tiesas priekšsēdētāja rīkojumus, 2012. gada 4. oktobris, *Pringle*, C-370/12, nav publicēts, EU:C:2012:620, 7. un 8. punkts, kā arī 2018. gada 12. jūnijs, ECB/Latvija, C-238/18, nav publicēts, EU:C:2018:488, 17. punkts).

43 Pamatojoties uz Tiesas Reglamenta 54. panta 2. punktu, Tiesas priekšsēdētājs 2021. gada 12. februārī nolēma šīs lietas apvienot mutvārdu procesa un galīgā sprieduma taisīšanas vajadzībām.

44 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2021. gada 25. februāra rīkojumiem Komisija/*Landesbank Baden-Württemberg* un VNV (C-584/20 P, nav publicēts, EU:C:2021:150) un VNV/*Landesbank Baden-Württemberg* (C-621/20 P, nav publicēts, EU:C:2021:151) *Fédération bancaire française* [Francijas Banku federācijai] tika atļauts iestāties lietā *Landesbank Baden-Württemberg* prasījumu atbalstam.

45 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2021. gada 12. marta rīkojumu Komisija un VNV/*Landesbank Baden-Württemberg* (C-584/20 P un C-621/20 P, nav publicēts, EU:C:2021:261) Spānijas Karalistei tika atļauts iestāties lietā Komisijas un VNV prasījumu atbalstam.

Par apelācijas sūdzībām

46 Apelācijas sūdzības pamatošanai lietā C-584/20 P Komisija izvirza piecus pamatus. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, pirmkārt, par faktu sagrozīšanu, kā arī, otrkārt, par sacīkstes principa un tiesību uz aizstāvību neievērošanu attiecībā uz Vispārējās tiesas konstatējumu par strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanas trūkumu. Ar otro līdz piekto pamatu tiek apgalvots attiecīgi par tiesību kļūdu un pamatojuma trūkumu attiecībā uz Vispārējās tiesas pieņemtās iebildes par prettiesiskumu pieņemamību, par divām kļūdām Regulas Nr. 806/2014 interpretācijā, kā arī par pienākuma norādīt pamatojumu atbilstoši LESD 296. pantam kļūdainu apjoma paplašināšanu.

47 Apelācijas sūdzības pamatošanai lietā C-621/20 P VNV izvirza divus pamatus, ar kuriem, pirmkārt, visupirms tiek apgalvots par Vispārējās tiesas Reglamenta 85. panta 3. punkta pārkāpumu, pēc tam – par pierādījumu sagrozīšanu un visbeidzot – par tiesību uz lietas taisnīgu

izskatīšanu pārkāpumu, ciktāl tas attiecas uz Vispārējās tiesas konstatējumu par strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanas trūkumu, un, otrkārt, par LESD 296. panta, kā arī Hartas 47. panta pārkāpumu.

Par pirmā pamata otro daļu lietā C-584/20 P un pirmā pamata trešo daļu lietā C-621/20 P

Lietas dalībnieku argumenti

48 Ar apelācijas lietā C-584/20 P izvirzītā pirmā pamata otro daļu un apelācijas lietā C-621/20 P izvirzītā pirmā pamata trešo daļu, kuras ir jāizskata vispirms, Komisija un VNV, kuras atbalsta Spānijas Karaliste, apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi sacīkstes principu, kā arī VNV tiesības uz aizstāvību un tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu.

49 Proti, tās uzskata, ka VNV nav varējusi lietderīgi paust nostāju par pamatu – ko Vispārējā tiesa izvirzījusi pēc savas ierosmes – par to, ka trūkst pietiekamu pierādījumu par strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanu.

50 VNV uzskata, ka lietas dalībnieku tiesības tikt uzklausītiem nozīmē, ka tie var iepazīties ar (tiesību) pamatiem, kurus Vispārējā tiesa izvirza pēc savas ierosmes, un ka tie faktiski var tos apspriest. Tātad VNV esot bijusi nepieciešama iespēja iepazīties ar Vispārējā tiesā izvirzītajiem jautājumiem atbilstīgā veidā un termiņā, lai tā iedarbīgi varētu ieņemt nostāju attiecībā uz tiem.

51 VNV šajā ziņā uzsver, ka jautājums par šā lēmuma autentiskuma apliecināšanu netika apspriests tiesvedības rakstveida daļā pirms tiesas sēdes, kas notika Vispārējā tiesā, ka pēdējā minētā nebija norādījusi – pat ne šajā tiesas sēdē –, ka VNV iesniegtie pierādījumi ir nepietiekami, un ka tā noraidīja šajā ziņā izteikto VNV piedāvājumu sniegt pierādījumus. Tā kā autentiskuma apliecināšanas pienākuma ievērošana parasti tiek prezumēta, Vispārējai tiesai neesot varējis būt pietiekami uzdot tikai jautājumus par faktiem un tai drīzāk esot bijusi jāpadziļina pārbaude – tā vietā, lai balstītos tikai uz pierādījumu trūkumu.

52 Ja Vispārējā tiesa būtu devusi VNV iespēju padziļināti izskaidrot jautājumu par strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanu, pēdējā minētā būtu pierādījusi, ka pavadzīme, uz kuru tā atsaucas, automātiski ir sagatavota sistēmā *ARES*, būtu iesniegusi ekrānuzņēmumu, kurā redzams šīs sistēmas saturs parakstīšanas brīdī, un būtu pierādījusi, ka minētā sistēma ir slēgta un droša.

53 *Landesbank Baden-Württemberg* uzskata, ka šis arguments nav pamatots.

54 Tā apgalvo, ka procesa organizatoriskā pasākuma un pirmajā instancē veikto pierādījumu savākšanas pasākumu priekšmets bija strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšana, jo aicinājums iesniegt šā lēmuma oriģinālu, ieskaitot tā pielikumu, attiecas uz minētā lēmuma autentificēto versiju. VNV, kas, reaģējot uz šiem pasākumiem, esot iesniegusi pavadzīmi, esot bijusi jāpierāda saikne starp šo pavadzīmi un sistēmu *ARES* – vēl pirms tiesas sēdes Vispārējā tiesā.

55 Šādos apstākļos Vispārējai tiesai neesot bijusi jāvērš VNV uzmanība uz jautājumu par strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanu. Konkrētāk, Vispārējā tiesa esot pamatoti nolēmusi tiesas sēdes ziņojumā neiekļaut *Landesbank Baden-Württemberg* apgalvojumu attiecībā uz šo jautājumu, kas ietverts tās 2019. gada 6. novembra apsvērumos par VNV atbildēm uz minētajiem pasākumiem, jo šis apgalvojums neesot bijis tās argumentācijas pamatelements.

Tiesas vērtējums

56 Tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu ir Savienības tiesību pamatprincips (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 26. novembris, *Groupe Gascogne*/Komisija, C-58/12 P, EU:C:2013:770, 32. punkts, un *Gascogne Sack Deutschland*/Komisija, C-40/12 P, EU:C:2013:768, 28. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra), kas tagad ir nostiprināts Hartas 47. pantā.

57 Lai izpildītu šo tiesību prasības, Savienības tiesām ir jāliek ievērot un pašām jāievēro sacīkstes princips, kas piemērojams jebkurai tiesvedībai, kuras rezultātā var tikt pieņemts Savienības iestādes nolēmums, kas būtiski ietekmē kādas personas intereses (spriedums, 2014. gada 27. marts, ITSB/*National Lottery Commission*, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).

58 Ikvienam Savienības tiesā izskatāmas tiesvedības dalībniekam neatkarīgi no tā juridiskā statusa ir jābūt iespējai izmantot šo principu savā labā. Līdz ar to arī tādas Savienības struktūras kā VNV, kad tās ir šādas tiesvedības dalībnieces, var uz to atsaukties (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 2. decembris, Komisija/Īrija u.c., C-89/08 P, EU:C:2009:742, 53. punkts).

59 Sacīkstes princips nodrošina katram lietas dalībniekam ne tikai tiesības iepazīties ar dokumentiem un apsvērumiem, kurus tiesā iesniedzis otrs lietas dalībnieks, un tos apspriest. Tas nozīmē arī to, ka lietas dalībniekiem ir tiesības uzzināt un apspriest jautājumus, kurus tiesa izvirzījusi pēc savas ierosmes un uz kuru pamata tā gatavojas pieņemt savu nolēmumu. Lai izpildītu prasības saistībā ar tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu, ir svarīgi, lai lietas dalībnieki sacīkstes veidā varētu uzzināt un apspriest tos faktiskos un tiesiskos apstākļus, kas noteiks tiesvedības iznākumu (spriedums, 2014. gada 27. marts, ITSB/*National Lottery Commission*, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).

60 Lai nodrošinātu sacīkstes principa faktisku ievērošanu, iepriekšējs uzaicinājums lietas dalībniekiem iesniegt savus apsvērumus par pamatu, kuru Savienības tiesa plāno izvirzīt pēc savas ierosmes, ir jānosūta apstākļos, kas tiem dod iespēju lietderīgi un iedarbīgi paust savu nostāju par šo pamatu, attiecīgā gadījumā iesniedzot šai tiesai arī pierādījumus, kas nepieciešami, lai tā, būdama pilnīgi informēta, varētu lemt par minēto pamatu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2009. gada 2. decembris, Komisija/Īrija u.c., C-89/08 P, EU:C:2009:742, 57. punkts, kā arī 2014. gada 27. marts, ITSB/*National Lottery Commission*, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 55.–59. punkts).

61 Šajā lietā no pārsūdzētā sprieduma 35. un 36. punkta izriet, ka pamatu par strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanas trūkumu Vispārējā tiesa ir izvirzījusi pēc savas ierosmes.

62 Līdz ar to Vispārējai tiesai bija jāinformē lietas dalībnieki, ka tā plāno balstīt savu nolēmumu uz minēto pamatu, un līdz ar to tie jāaicina tai iesniegt argumentus, kurus tie uzskata par lietderīgiem, lai tā varētu lemt par minēto pamatu.

63 No procesa organizatoriskā pasākuma un triju Vispārējās tiesas veikto pierādījumu savākšanas pasākumu noteikumiem izriet, ka šie pasākumi neietver jautājumus, kuri būtu tieši saistīti ar procedūru, ko VNV veica, lai nodrošinātu strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanu, un ka tajos nekādi nav norādīts, ka Vispārējā tiesa būtu plānojusi pēc savas ierosmes izvirzīt pamatu attiecībā uz eventuālu šā lēmuma, tajā skaitā tā pielikuma, autentiskuma apliecināšanas trūkumu.

64 Lai gan, kā norāda *Landesbank Baden-Württemberg*, minēto pasākumu mērķis, protams, bija iegūt informāciju un dokumentus saistībā ar strīdīgā lēmuma pieņemšanas procedūru, nevar saprātīgi gaidīt, lai VNV no šiem pašiem pasākumiem izsecinātu, ka tā ir aicināta izteikties tieši par šā lēmuma autentiskuma apliecināšanas apstākļiem.

65 Līdz ar to, tā kā VNV pirms tiesas sēdes Vispārējā tiesā netika uzaicināta izteikties par pamatu attiecībā uz strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanas trūkumu, ir nepieciešams konstatēt, vai Vispārējā tiesa šajā tiesas sēdē tai deva iespēju lietderīgi un iedarbīgi paust nostāju par šo pamatu.

66 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka, tā kā Savienības struktūras aktu autentiskuma apliecināšana ir atkarīga no tādu speciālu iekšējo procedūru piemērošanas, kuras šajā nolūkā ieviesusi šī struktūra, pamatu par strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanas trūkumu ir nepieciešams novērtēt, balstoties uz VNV iesniegtajiem pierādījumiem par tās iekšējo procedūru būtību un to piemērošanu šajā lietā.

67 No tā izriet, ka, lai nodrošinātu sacīkstes principa ievērošanu, bija nepieciešams uzaicināt VNV iesniegt argumentus attiecībā uz šo pamatu, proti, apstākļos, kuros tai ir iespējams savākt pierādījumus saistībā ar strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanu un iesniegt tos Vispārējai tiesai. Ņemot vērā šā sprieduma 64. punktā atgādinātos apstākļus, nebija iespējams saprātīgi gaidīt, lai VNV šādus pierādījumus iesniegtu tiesas sēdē, kas notika Vispārējā tiesā.

68 Turklāt nedz no pārsūdzētā sprieduma, nedz no Vispārējās tiesas sēdes protokola, nedz no tās ieraksta neizriet, ka Vispārējā tiesa šajā sēdē būtu skaidri informējusi VNV, ka tā plāno pēc savas ierosmes izvirzīt pamatu par strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanas trūkumu vai ka VNV būtu pienākums šo pamatu apspriest minētajā tiesas sēdē.

69 Gluži pretēji – Vispārējā tiesa pauda uzskatu, ka VNV nav tiesīga pirmās instances tiesas sēdē iesniegt argumentus vai pierādījumus saistībā ar strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanu.

70 Lai gan nav strīda par to, ka VNV nav paudusi nostāju par šo jautājumu nedz iebildumu rakstā, nedz atbildes rakstā uz repliku, nedz savos apsvērumos, ar kuriem tā reaģēja uz Vispārējās tiesas veikto procesa organizatorisko pasākumu un tās veiktajiem pierādījumu savākšanas pasākumiem, pēdējā minētā pārsūdzētā sprieduma 52. punktā ir nospriedusi, ka arguments attiecībā uz strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanu, ko VNV izvirzīja tiesas sēdē, ir uzskatāms par nepieņemamu, jo tas ir jauns.

71 Turklāt no Vispārējā tiesā notikušās tiesas sēdes ieraksta izriet, ka tā nav reaģējusi uz VNV piedāvājumu nekavējoties iesniegt papildu pierādījumus, lai pierādītu strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanu.

72 Līdz ar to apstāklis, ka šīs tiesas sēdes laikā divi Vispārējās tiesas locekļi uzdeva VNV vairākus jautājumus par strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanu, nevar tikt uzskatīts par pietiekamu, lai izpildītu šā sprieduma 60. punktā atgādinātos Vispārējās tiesas pienākumus, kuri izriet no sacīkstes principa.

73 Proti, pirmkārt, no pārsūdzētā sprieduma 52. un 53. punkta izriet – Vispārējā tiesa uzskatīja, ka strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanas prasība nav izpildīta, balstoties galvenokārt uz to, ka nepieņemams ir VNV arguments par to, ka pavadzīmes, uz kuru atsaucas VNV, parakstīšanas brīdī dokuments, kurā ietverts šā lēmuma pielikums, bija pieejams sistēmā *ARES*, un – pakārtoti – uz to, ka VNV nav iesniegusi pierādījumus, kas varētu pierādīt šo pieejamību vai nesaraujamu saikni starp šo dokumentu un pavadzīmi.

74 Otrkārt, VNV apgalvo, ka tad, ja Vispārējā tiesa to būtu uzaicinājusi paust nostāju par pamatu (ko tiesa izvirzījusi pēc savas ierosmes) par strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanas trūkumu, tā būtu iesniegusi pierādījumus par šīs pavadzīmes sagatavošanas apstākļiem, kā arī par sistēmas *ARES* saturu un iezīmēm.

75 Šādos apstākļos ir jāuzskata – ja Vispārējā tiesa faktiski būtu devusi VNV iespēju iesniegt pierādījumus attiecībā uz strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanu, VNV būtu varējusi iesniegt virkni pirmšķietami nozīmīgu pierādījumu. Līdz ar to Vispārējai tiesai, lai lemtu par šo autentiskuma apliecināšanu, būtu vajadzējis izvērtēt šos pierādījumus, un tātad nebija pietiekami, ka tā tikai pauž uzskatu, ka apgalvojumi attiecībā uz sistēmas *ARES* lomu minētajā autentiskuma apliecināšanā ir nepieņemami vai ka šie apgalvojumi ir nepamatoti.

76 Ņemot vērā šā sprieduma 66.–71. punktā veiktos konstatējumus, apstāklis, ka VNV savu mutvārdu paskaidrojumu laikā Vispārējā tiesā un pēc tam, atbildot uz divu tās locekļu uzdotajiem jautājumiem, izteicās par strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanu, nav tāds, kas liktu apšaubīt šo vērtējumu, vēl jo vairāk tādēļ, ka VNV nenorāda, ka tai būtu bijusi liegta iespēja iesniegt argumentus attiecībā uz šo autentiskuma apliecināšanu, bet gan norāda, ka pirmās instances tiesvedībā tai nebija iespējams iesniegt attiecīgus pierādījumus.

77 Līdz ar to ir jāapmierina apelācijas lietā C-584/20 P izvirzītā pirmā pamata otrā daļa un apelācijas lietā C-621/20 P izvirzītā pirmā pamata trešā daļa, turklāt lemt par pārējām šo pamatu daļām nav nepieciešams.

78 Tomēr šis secinājums pats par sevi nav pietiekams, lai izraisītu pārsūdzētā sprieduma atcelšanu, jo no minētā sprieduma 56., 141. un 143. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa pakārtoti ir izvērtējusi pirmo, trešo un sesto pamatu, ko pirmajā instancē izvirzīja *Landesbank Baden-Württemberg*, un šā izvērtējuma rezultātā šiem pamatiem ir piekritusi.

Par piekto pamatu lietā C-584/20 P un otro pamatu lietā C-621/20 P

Lietas dalībnieku argumenti

79 Ar piekto apelācijas pamatu lietā C-584/20 P un ar otro apelācijas pamatu lietā C-621/20 P Komisija un VNV, kuras atbalsta Spānijas Karaliste, apgalvo, ka, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma pamatojums ir ne tikai nepietiekams, jo Vispārējā tiesa esot kopumā apmierinājusi iebildumu, kas tika izvirzīts pret vairākām Deleģētās regulas 2015/63 normām, bet neesot precizējusi, kādā veidā katra no tām varētu palielināt neskaidrības saistībā ar *ex ante* iemaksu VNF aprēķināšanu, bet arī pretrunīgs, jo Vispārējā tiesa atzīstot to, ka šo iemaksu veicēji var izvērtēt atsevišķus šā aprēķināšanas veida aspektus, un to, ka aplūkojamā informācija ir konfidenciāla, bet neesot no tā izdarījusi secinājumus.

80 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka Vispārējā tiesa šajā lietā nav ievērojusi no LESD 296. panta izrietošā pienākuma norādīt pamatojumu apjomu.

81 Pirmām kārtām, pietiekot ar to, ka strīdīgajā lēmumā ir skaidri izklāstīta VNV izmantotā metodika, proti, izmantotie kritēriji un iemesli, kuru dēļ tie tiek piemēroti attiecīgajai "iestādei", turklāt neesot tā, ka pēdējai minētajai būtu nepieciešama iespēja detalizēti pārliecināties par veiktā aprēķina pareizību, balstoties uz citu "iestāžu" finanšu datiem.

82 VNV šajā ziņā uzsver, ka pienākuma norādīt pamatojumu apjoms esot jāierobežo, ņemot vērā LESD 339. pantā noteikto pienākumu aizsargāt dienesta noslēpumu, kas esot arī viens no Savienības tiesību pamatprincipiem.

83 Otrām kārtām, dati par trešām "iestādēm", kuri tiek izmantoti, lai aprēķinātu nozares bilances pasīva kopsummu un lai salīdzinātu attiecīgo "iestāžu" riska profilus, neesot izšķiroši aprēķinā par kādas konkrētas "iestādes" *ex ante* iemaksu VNF. Turklāt VNV uzskata, ka tad, ja šo datu pārbaude izrādītos nepieciešama, būtu iespējams tos izpaust Savienības tiesām.

84 Trešām kārtām, pretēji tam, ko esot konstatējusi Vispārējā tiesa, pienākuma norādīt pamatojumu apjoma ierobežošana, ko piedāvā Komisija un VNV, varot tikt pamatota ar Tiesas judikatūru.

85 Proti, VNF raksturīgā apdrošināšanas loģika atšķiroties no bijušo parafiskālo procesu loģikas, kas tika aplūkoti lietās, kurās pasludināti pārsūdzētā sprieduma 122. punktā minētie Tiesas spriedumi.

86 Turklāt esot vispāratzīts tas, ka publiskās iestādes, lai konkrētā gadījumā īstenotu rīcības brīvību, var ņemt vērā konfidenciālus datus, kuriem lēmuma adresāts nevar piekļūt, bet kuri vajadzības gadījumā ir jāpaziņo attiecīgajām tiesām. Tādējādi Tiesa konkurences tiesību, publisko iepirkumu, civildienesta un antidempinga pasākumu jomās esot nospriedusi, ka kompetentās iestādes var balstīties uz konfidenciāliem, neizpaužamiem datiem.

87 Ceturtām kārtām, VNV apgalvo, ka Deleģētajā regulā 2015/63 paredzētā aprēķināšanas metode nodrošina pienācīgu *ex ante* iemaksu VNF aprēķina pārskatāmības pakāpi.

88 Savienības likumdevējs, īstenojot savu rīcības brīvību, esot ieviesis metodi, kura esot paredzēta tam, lai iepriekš noteiktu kopsummu, ko iekasē VNV, un šo summu sadalītu taisnīgi attiecīgo "iestāžu" vidū, un tas nozīmējot, ka ir detalizēti jānosaka katras "iestādes" relatīvā riska pozīcija. Šī metode esot jānošķir no "absolūti individuālās" pieejas, kas parasti tiek izmantota nodokļu iekasēšanā.

89 Minētā metode sastāvot no septiņiem atsevišķiem posmiem. Četri no tiem esot balstīti uz individuāliem datiem par katru "iestādi", kā arī uz kopējiem datiem, kurus ieguvusi un paziņojusi VNV un kuri dodot katrai "iestādei" iespēju pārrēķināt ne tikai tās ikgadējās pamata iemaksas, bet arī tās individuālo korekcijas reizinātāju atkarībā no riska profila un līdz ar to tās *ex ante* gada iemaksas VNF. Trīs no šiem posmiem esot balstīti uz konfidenciālu informāciju par trešām "iestādēm", un to gaitā tiekot sagatavoti kopīgi dati, kuri vienā un tajā pašā veidā tiek izmantoti aprēķinos par ikvienu attiecīgo "iestādi".

90 Konkrētāk, attiecībā uz "iestādes" riska profilu ievaddati, kuri tiek izmantoti kopējo datu aprēķināšanai, lai katru "iestādi" attiecinātu uz konkrētu riska "grozu", netiekot izpausti. Tomēr šī attiecināšana esot izskaidrota saskaņotajā pielikumā, kas dodot ikvienai "iestādei" iespēju saprast savus darbības rezultātus katra riska rādītāja kontekstā. VNV internetvietnē publicētie dati nodrošinot piekļuvi apkopotai papildu informācijai, turklāt iemaksu ciklos pēc 2017. gada cikla pārskatāmība esot palielināta vēl vairāk.

91 *Landesbank Baden-Württemberg*, ko atbalsta *Fédération bancaire française*, apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma pamatojums ir pietiekams, lai pierādītu, ka VNV ir pārkāpusi LESD 296. pantu, un ka šo pamatojumu nevar apšaubīt ar apelācijas sūdzībās izvirzītajiem argumentiem.

92 Pirmkārt, no Tiesas judikatūras skaidri izrietot, ka pienākums ievērot komercnoslēpumus nevar neitralizēt prasību norādīt pamatojumu būtisko saturu. Neesot nepieciešama nekāda līdzsvarošana starp prasībām aizsargāt komercnoslēpumus un pienākumu norādīt pamatojumu, jo Komisija esot varējusi noteikt citu aprēķināšanas veidu, izvairoties no konfidenciālu datu izmantošanas.

93 Otrkārt, arguments par to, ka datiem par citām "iestādēm" nav izšķirošas lomas, esot nepieņemams, jo tas neesot izvirzīts pirmajā instancē, un katrā ziņā esot nepamatots, jo *Landesbank Baden-Württemberg ex ante* iemaksas VNF par 2017. gadu apmērs esot atkarīgs no šiem datiem.

94 Treškārt, analoģija starp situācijām, par kurām ir runa šajās lietās, un situācijām, kuras Tiesa ir aplūkojusi tādās jomās kā konkurences tiesības, publiskie iepirkumi, civildienests vai antidempinga pasākumi, neesot nozīmīga. Strīdīgo lēmumu, kurā noteikts pienākums veikt ārkārtīgi lielu iemaksu, faktiski nevarot salīdzināt ar lēmumiem, kas aplūkoti Tiesas spriedumos, uz kuriem atsaucas apelācijas sūdzības iesniedzējas.

95 Ceturtkārt, Vispārējai tiesai esot bijis pamats konstatēt, ka strīdīgais lēmums nav pietiekami pamatots, jo ar to neesot dota *Landesbank Baden-Württemberg* iespēja pārbaudīt tās *ex ante* iemaksas VNF par 2017. gadu apmēru. Apelācijas sūdzības iesniedzēju argumenti, kas vērsti pret šo vērtējumu, apstrīdot faktu konstatējumus, un līdz ar to tie esot nepieņemami.

96 Turklāt neesot iespējams novērst šo trūkumu tiesvedības laikā, paziņojot Savienības tiesām konfidenciālus datus. Pirmām kārtām, pamatojums esot jāpaziņo vienlaikus ar attiecīgo lēmumu. Otrām kārtām, pat ja Vispārējās tiesas rīcībā būtu VNV turētie konfidenciālie dati, tā nebūtu varējusi pati kontrolēt šo apmēru, jo tai nebija šim nolūkam nepieciešamās datorprogrammas, kas atrodas VNV rīcībā.

97 Piektkārt, runājot konkrētāk par ar Deleģēto regulu 2015/63 noteiktās aprēķināšanas metodes tiesiskumu, VNV argumentācija neatbilstot Tiesas Reglamenta 169. panta 2. punkta prasībām, jo šajā argumentācijā neesot norādīti pārsūdzētā sprieduma punkti, pret kuriem ar to ir paredzēts iebilst.

98 Katrā ziņā mērķapjoma un šā apjoma maksimālās daļas, kura var tikt iekasēta katru gadu, esamība neliekot izmantot ar riska profila novērtējumu saistītu pieeju, kā to apliecinot iemaksu aprēķins tās noguldījumu garantiju sistēmas finansēšanai, kura ieviesta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/49/ES (2014. gada 16. aprīlis) par noguldījumu garantiju sistēmām (OV 2014, L 173, 149. lpp.).

Tiesas vērtējums

99 Ir jāatgādina, ka pārsūdzētā sprieduma 141. un 143. punktā Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka ne tikai VNV nav ievērojusi pienākumu norādīt pamatojumu, kā arī tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, bet arī Deleģētās regulas 2015/63 4.–7. un 9. pants un tās I pielikums ir prettiesiski. Tādējādi tā ir piekritusi pirmajam, trešajam un sestajam pamatam, ko pirmajā instancē izvirzīja *Landesbank Baden-Württemberg*.

100 Pirmkārt, no pārsūdzētā sprieduma 97., 103., 109. un 110. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka VNV, pamatojoties uz LESD 296. pantu, strīdīgā lēmuma pamatojumā bija jānorāda apstākļi, kas dod *Landesbank Baden-Württemberg* iespēju pārliecināties par tās *ex ante* iemaksu VNF par 2017. gadu aprēķina pareizību, un ka tā šo pienākumu nav izpildījusi.

101 Lai novērtētu lietā C-584/20 P izvirzītā piektā pamata un lietā C-621/20 P izvirzītā otrā pamata pamatotību, ir nepieciešams konstatēt, vai Vispārējā tiesa tādējādi ir pareizi novērtējusi VNV pienākuma norādīt pamatojumu apjomu.

102 Vispirms ir jāatgādina, ka, pirmām kārtām, LESD 296. panta otrajā daļā ir noteikts, ka Savienības iestāžu izdotie tiesību akti ir jāpamato un, otrām kārtām, Hartas 41. pantā nostiprinātajās tiesībās uz labu pārvaldību ir paredzēts Savienības iestāžu un struktūru pienākums pamatot savus lēmumus.

103 Savienības iestādes vai struktūras lēmuma pamatojums ir ļoti svarīgs, jo tas dod ieinteresētajai personai iespēju, zinot visus apstākļus, izlemt, vai tā vēlas celt prasību par šo lēmumu, savukārt attiecīgajai tiesai – iespēju veikt pārbaudi, un tātad tas ir viens no Hartas 47. pantā garantētās pārbaudes tiesā iedarbīguma nosacījumiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 9. novembris, *LS Customs Services*, C-46/16, EU:C:2017:839, 40. punkts, un 2020. gada 24. novembris, *Minister van Buitenlandse Zaken*, C-225/19 un C-226/19, EU:C:2020:951, 43. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

104 No Tiesas judikatūras izriet arī tas, ka šāds pamatojums ir jāpielāgo aplūkojamā akta būtībai un tā pieņemšanas kontekstam. Šajā ziņā netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu konkretizēti visi nozīmīgie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo pamatojuma pietiekamība ir jāvērtē, ņemot vērā ne tikai tā formulējumu, bet arī tā kontekstu un attiecīgo jomu reglamentējošo tiesību normu kopumu, it īpaši atkarībā no akta adresātu iespējamās intereses saņemt paskaidrojumus. Tādēļ nelabvēlīgs akts ir pietiekami pamatots, ja tas ir pieņemts ieinteresētajai personai zināmos apstākļos, kas dod tai iespēju izprast attiecībā uz to noteiktā pasākuma tvērumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 28. marts, *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, 122. punkts un tajā minētā judikatūra).

105 Šajā kontekstā, pirmām kārtām, ir jāuzsver, ka no Tiesas judikatūras nevar secināt, ka jebkura Savienības iestādes, institūcijas vai struktūras lēmuma, ar kuru privātam tirgus dalībniekam uzlikts pienākums maksāt kādu naudas summu, pamatojumā noteikti būtu jāiekļauj visi elementi, kas tā adresātam dotu iespēju pārliecināties par šīs naudas summas aprēķina pareizību.

106 Kā Vispārējā tiesa būtībā norādījusi pārsūdzētā sprieduma 122. punktā, Tiesa gan ir nospriedusi, ka izpildes rīkojuma, kas attiecas uz parafiskālas nodevas iekasēšanu, pamatojumā ir precīzi un detalizēti jāiekļauj aplūkojamā prasījuma elementi un ka vienīgi šāds pārskats var dot iespēju veikt šāda lēmuma pārbaudi tiesā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1958. gada 13. jūnijs, *Meroni* /Augstā iestāde, 9/56, EU:C:1958:7, 30. un 31. lpp., kā arī 1963. gada 16. decembris, *Macchiorlati Dalmas*/Augstā iestāde, 1/63, EU:C:1963:58, 636. lpp.).

107 Tomēr pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 122. punktā, strīdīgajā lēmumā noteiktās *ex ante* iemaksas VNF nevar pielīdzināt prasījumiem, kas tika aplūkoti lietās, kurās pasludināti iepriekšējā punktā minētie Tiesas spriedumi.

108 Proti, lai gan šie prasījumi attiecās gan uz parafiskālu maksājumu, gan uz nokavējuma procentiem, kuru attiecīgās summas un aprēķināšanas metodes nebija iespējams noteikt bez precīziem un detalizētiem datiem, strīdīgajā lēmumā ir noteiktas tikai katras attiecīgās "iestādes" *ex ante* iemaksas VNF, balstoties uz aprēķināšanas principiem, kas detalizēti izklāstīti Deleģētajā regulā 2015/63.

109 Otrām kārtām, principā Savienības iestādēm, institūcijām un struktūrām, piemērojot principu par komercnoslēpuma aizsardzību, kas uzskatāms par vienu no vispārējiem Savienības tiesību principiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 14. februāris, *Varec*, C-450/06, EU:C:2008:91, 49. punkts un tajā minētā judikatūra) un kas citastarp ir konkretizēts LESD 339. pantā, ir pienākums neizpaust privāta tirgus dalībnieka konkurentiem konfidenciālu informāciju, ko tas sniedzis (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 1. jūlijs, *Chronopost* un *La Poste*/*UFEX* u.c., C-341/06 P un C-342/06 P, EU:C:2008:375, 109. punkts).

110 Lai nodrošinātu šo pienākumu ievērošanu, Tiesa attiecībā uz vairākām Savienības tiesību jomām ir paudusi uzskatu, ka attiecīgajai personai nelabvēlīga akta pamatojums, kas ir balstīts uz privātu tirgus dalībnieku relatīvā stāvokļa novērtējumu, daļēji var tikt ierobežots, lai aizsargātu ar šiem tirgus dalībniekiem saistīto informāciju, uz kuru attiecas komercnoslēpums.

111 Konkrētāk, Komisijas lēmums, ar kuru konstatēta valsts atbalsta, par ko iesniegta sūdzība, neesamība, ņemot vērā pienākumu ievērot komercnoslēpumu, var būt pietiekami pamatots, pat ja tas neietver visus skaitliskos elementus, uz kuriem balstīta šīs iestādes argumentācija (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 1. jūlijs, *Chronopost* un *La Poste*/*UFEX* u.c., C-341/06 P un C-342/06 P, EU:C:2008:375, 108.–111. punkts). Līdz ar to šāda lēmuma nekonfidenciālā versija, ja tajā skaidri un nepārprotami atspoguļota minētās iestādes argumentācija, kā arī tās izmantotā metodika, dodot ieinteresētajām personām iespēju noskaidrot tās pamatojumu un Vispārējai tiesai – veikt attiecīgu pārbaudi tiesā, ir pietiekama, lai izpildītu šai iestādei uzlikto pienākumu norādīt pamatojumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 21. decembris, *Club Hotel Loutraki* u.c./Komisija, C-131/15 P, EU:C:2016:989, 55. punkts).

112 Tāpat pienākums norādīt pamatojumu lēmumā, ar kuru noraidīts pretendenta piedāvājums publiskā iepirkuma procedūrā, nenozīmē, ka pretendenta rīcībā būtu jānodod pilnīga informācija par līgumslēdzējas iestādes izvēlētā piedāvājuma parametriem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 4. oktobris, *Evropaïki Dynamiki*/Komisija, C-629/11 P, nav publicēts, EU:C:2012:617, 21. un 22. punkts), un piekļuve šādai informācijai ir jāierobežo, lai saglabātu arī paļāvības attiecības starp šo iestādi un saimnieciskās darbības subjektiem, kas piedalās šādā procedūrā (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2008. gada 14. februāris, *Varec*, C-450/06, EU:C:2008:91, 36. punkts).

113 Taču, ņemot vērā *ex ante* iemaksu VNF īpašo raksturu, kas, kā izriet no Direktīvas 2014/59 105.–107. apsvēruma un Regulas Nr. 806/2014 41. apsvēruma, nozīmē to, ka pēc apdrošināšanā balstītas loģikas tiek nodrošināts, ka finanšu nozare sniedz VNM pietiekamus finansiālos līdzekļus, lai tas varētu īstenot savas funkcijas, vienlaikus rosinot attiecīgās "iestādes" īstenot mazāk riskantus darbības veidus, šo iemaksu aprēķināšanas pamatā, kā norādīts ģenerāladvokāta secinājumu 143. punktā, ir nevis kādas likmes piemērošana nodokļa bāzei, bet gan – atbilstoši Direktīvas 2014/59 102. un 103. pantam, kā arī Regulas Nr. 806/2014 69. un 70. pantam – tāda mērķapjoma noteikšana, kas ir jāsasniedz ar minēto iemaksu, kuras veiktas līdz 2023. gada beigām, apjomu, bet pēc tam – ikgadēja mērķapjoma noteikšana, kas ir jāsadala starp "iestādēm", kurām piešķirta darbības atļauja to dalībvalstu teritorijā, kuras piedalās VNM.

114 Tā kā sasniedzamais mērķapjoms kopumā ir noteikts 1 % apmērā no visu šo "iestāžu" segto noguldījumu apmēra un tā kā katras "iestādes" gada pamata iemaksa tiek aprēķināta proporcionāli tās bilances pasīva apjoma (izņemot pašu kapitālu), no kura atskaitīti segtie noguldījumi, attiecībai pret visu "iestāžu", kuras saņēmušas darbības atļauju visu šo dalībvalstu teritorijā, bilances pasīva kopsummu (izņemot pašu kapitālu), šķiet, ka pats *ex ante* iemaksu VNF aprēķināšanas metodes princips, kurš izriet no Direktīvas 2014/59 un Regulas Nr. 806/2014 un kura spēkā esamību *Landesbank Baden-Württemberg* nav apstrīdējusi, nozīmē, ka VNV izmanto datus, uz kuriem attiecas komercnoslēpums un kurus nav iespējams iekļaut strīdīgā lēmuma pamatojumā.

115 Šajā ziņā ir jānoraida *Landesbank Baden-Württemberg* arguments, ka neesot jālīdzsvaro pienākums norādīt pamatojumu un šā sprieduma 109. punktā minētais vispārējais komercnoslēpuma aizsardzības princips, jo Savienības likumdevējs būtu varējis ieviest alternatīvu *ex ante* iemaksu VNF aprēķināšanas metodi, kas neietvertu konfidenciālu datu izmantošanu.

116 Apstāklis, ka Savienības likumdevējs būtu varējis iepriekš izvēlēties alternatīvu aprēķināšanas metodi, nevar ietekmēt pienākuma norādīt pamatojumu apjoma noteikšanu salīdzinājumā ar komercnoslēpuma aizsardzības principu saistībā ar tādu metodi, kas daļēji ir balstīta uz konfidenciālu datu izmantošanu. Tā kā Savienības likumdevējs ir pamatoti izvēlējies šādu metodi, tas katrā ziņā nozīmē, ka ir jālīdzsvaro šis pienākums un šis princips.

117 No Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka Savienības likumdevējam ir plaša rīcības brīvība jomā, kurā tam ir jāizdara politiska, ekonomiska un sociāla rakstura izvēle un kurā tam ir jāveic sarežģīti vērtējumi (spriedums, 2013. gada 17. oktobris, *Billerud Karlsborg* un *Billerud Skärblacka*, C-203/12, EU:C:2013:664, 35. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

118 Taču uzskatīt – kā to dara Vispārējā tiesa –, ka strīdīgā lēmuma pamatojumam obligāti ir jābūt tādam, lai *Landesbank Baden-Württemberg* būtu iespējams pārbaudīt tās *ex ante* iemaksu VNF par 2017. gadu aprēķina precizitāti, katrā ziņā nozīmētu, ka Savienības likumdevējam tiktu aizliegts ieviest tādu šo iemaksu aprēķināšanas veidu, kurā izmantojami dati, kuru konfidencialitāte ir aizsargāta ar Savienības tiesību aktiem, un līdz ar to tiktu pārmērīgi ierobežota plašā rīcības brīvība, kādai šajā nolūkā ir jāpiemīt šim likumdevējam, citastarp liedzot tam izvēlēties metodi, kas varētu nodrošināt VNF finansēšanas dinamisku pielāgošanu finanšu nozares attīstībai, piemēram, salīdzinoši ņemot vērā katras "iestādes", kurai piešķirta darbības atļauja tādas dalībvalsts teritorijā, kas piedalās VNM, finansiālo stāvokli.

119 Turklāt svarīgi ir tas, kas norādīts ģenerāladvokāta secinājumu 160. punktā, proti, ka arī noguldījumu garantijas sistēma, kas ieviesta ar Direktīvu 2014/49 un uz ko atsaucas *Landesbank Baden-Württemberg*, norādot uz iespēju izstrādāt alternatīvu *ex ante* iemaksu VNF aprēķināšanas metodi, ir balstīta uz iemaksām, kuras tiek aprēķinātas, izmantojot datus, uz kuriem attiecas attiecīgo "iestāžu" komercnoslēpums.

120 Trešām kārtām, lai gan no iepriekš minētā izriet, ka VNV pienākums norādīt pamatojumu, ņemot vērā VNF finansēšanas sistēmas loģiku un Savienības likumdevēja ieviesto aprēķināšanas metodi, ir jālīdzsvaro ar VNV pienākumu ievērot attiecīgo "iestāžu" komercnoslēpumu, tomēr pēdējais minētais pienākums nav interpretējams tik plaši, ka tas sagrozītu pienākuma norādīt pamatojumu būtību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 21. decembris, *Club Hotel Loutraki* u.c./Komisija, C-131/15 P, EU:C:2016:989, 48. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

121 Tomēr, pienākumu norādīt pamatojumu līdzsvarojot ar principu par komercnoslēpuma aizsardzību, nevar uzskatīt, ka tad, ja lēmuma, ar kuru privātam tirgus dalībniekam ir uzlikts pienākums maksāt kādu naudas summu, pamatojumā netiktu sniegta visa informācija, kas dotu tam iespēju precīzi pārbaudīt šīs naudas summas apmēra aprēķinu, katrā ziņā tiktu sagrozīta pienākuma norādīt pamatojumu būtība.

122 Šajā lietā pienākums norādīt pamatojumu ir jāuzskata par izpildītu, ja lēmuma, ar kuru noteiktas *ex ante* iemaksas VNF, adresātiem, kam gan nav nosūtīti dati, uz kuriem attiecas komercnoslēpums, ir zināma VNV izmantotā aprēķināšanas metode un pietiekama informācija, kas dod iespēju būtībā saprast, kā attiecīgo *ex ante* iemaksu VNF aprēķināšanas nolūkā tika ņemta vērā adresātu individuālā situācija un arī ikvienas citas attiecīgās "iestādes" situācija.

123 Šādā gadījumā ikvienam šādam adresātam ir iespējams pārbaudīt, vai tā *ex ante* iemaksa VNF nav noteikta patvaļīgi, proti, neņemot vērā tā reālo saimniecisko stāvokli vai izmantojot tādus datus par finanšu nozari kopumā, kuri nav ticami. Līdz ar to minētie adresāti var saprast lēmuma, ar kuru noteiktas to *ex ante* iemaksas VNF, pamatojumu un novērtēt, vai ir lietderīgi celt prasību par šo lēmumu, un līdz ar to būtu pārmērīgi prasīt, lai VNV iesniegtu katru skaitlisko informāciju, uz kuru ir balstīts katras attiecīgās "iestādes" iemaksu aprēķins (pēc analoģijas skat. spriedumus, 2008. gada 1. jūlijs, *Chronopost* un *La Poste*/*UFEX* u.c., C-341/06 P un C-342/06 P, EU:C:2008:375, 108. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

124 Līdz ar to Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 97., 103. un 109. punktā norādīdama, ka VNV, pamatojoties uz LESD 296. pantu, strīdīgā lēmuma pamatojumā bija jānorāda apstākļi, kas dotu *Landesbank Baden-Württemberg* iespēju pārliecināties par tās *ex ante* iemaksas VNF par 2017. gadu aprēķina pareizību, un ka dažu šo datu konfidencialitāte nav šķērslis šā pienākuma izpildei.

125 Tātad Vispārējai tiesai nebija pamata piešķirt šādu tvērumu pienākumam norādīt pamatojumu, lai pārsūdzētā sprieduma 110. punktā nospriestu, ka VNV šo pienākumu nav izpildījusi.

126 Otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 129.–140. punktā Vispārējā tiesa ir izvērtējusi iebildi par prettiesiskumu, kuru *Landesbank Baden-Württemberg* pirmajā instancē saistībā ar sesto pamatu izvirzīja attiecībā uz vairākām Deleģētās regulas 2015/63 normām, kā arī tās I pielikumu, bet pēc tam minētā sprieduma 141. punktā tā šim pamatam ir piekritusi.

127 Tādējādi Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka aprēķināšanas metode, ko Komisija izklāstījusi Deleģētās regulas 2015/63 4.–7. un 9. pantā, kā arī tās I pielikumā, ir neskaidra vismaz attiecībā uz *ex ante* iemaksu VNF pielāgošanu atkarībā no attiecīgās "iestādes" riska profila un ka šī neskaidrība ir kavējusi VNV izpildīt savu pienākumu norādīt pamatojumu, kas izriet no LESD 296. panta.

128 Šajā ziņā, pirmām kārtām, ir jānorāda, ka detalizēta aprēķināšanas metode, kuru VNV izmantoja, lai noteiktu *ex ante* iemaksu VNF apmēru, ir izklāstīta Deleģētajā regulā 2015/63. Konkrētāk, šīs deleģētās regulas I pielikumā ir detalizēti aprakstīti šīs aprēķināšanas metodes dažādie posmi un norādītas matemātiskās formulas, kuras VNV ir jāizmanto.

129 Tādēļ minētā deleģētā regula ir uzskatāma par būtisku elementu strīdīgā lēmuma kontekstā, kas saskaņā ar šā sprieduma 104. punktā atgādināto judikatūru ir jāņem vērā, novērtējot tā pamatojumu, ciktāl ar to tiek nodrošināts, ka šā lēmuma adresāti tiek pilnīgi informēti par VNV izmantoto aprēķināšanas metodi.

130 Otrām kārtām, konkrētāk – runājot par *ex ante* iemaksu VNF pielāgošanu atkarībā no riska profila, kura paredzēta Direktīvas 2014/59 103. panta 2. un 7. punktā, kā arī Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punktā, principi, kas šajā ziņā ir jāpiemēro VNV, ir minēti Deleģētās regulas 2015/63 6.–9. pantā un ir konkretizēti šīs deleģētās regulas I pielikumā.

131 *Ex ante* iemaksu VNF pielāgošana "iestādes" riska profilam ir balstīta uz salīdzinājumu starp šīs "iestādes" pakļautību nozīmīgiem riska faktoriem un citu attiecīgo "iestāžu" riska faktoriem.

132 No minētās deleģētās regulas I pielikumā paredzētā *ex ante* iemaksu VNF aprēķināšanas metodes otrā, trešā un ceturtā posma izriet, ka šāda pielāgošana galvenokārt tiek nodrošināta, vispirms attiecībā uz lielāko daļu riska faktoru katru attiecīgo "iestādi" piesaistot kādam "grozam", kurā apvienota virkne "iestāžu", kuras uzskatāmas par līdzīgām, ņemot vērā ar attiecīgo riska faktoru saistītā bruto rādītāja apmēru un piešķirot "iestādēm", kas ietilpst vienā un tajā pašā "grozā", pārrēķinātā rādītāja kopēju lielumu.

133 Lielumi, kas konkrētai "iestādei" šādi ir piešķirti saistībā ar katru riska rādītāju, pēc tam Deleģētās regulas 2015/63 I pielikumā paredzētā *ex ante* iemaksu VNF aprēķina piektajā posmā tiek konsolidēti saliktā rādītājā, kurā tiek ņemts vērā dažādu riska pīlāru svērums.

134 Visbeidzot šā aprēķina sestajā posmā, balstoties uz saliktā rādītāja pārrēķināšanu diapazonā no 0,8 līdz 1,5, tiek noteikts korekcijas reizinātājs, kas atkarīgs no riska profila.

135 No tā, protams, izriet, ka VNV nevar sniegt "iestādei" datus, kas tai ļautu pilnīgi pārbaudīt, cik precīzs ir no riska profila atkarīgās korekcijas reizinātāja lielums, kas uz to attiecināts, lai aprēķinātu tās *ex ante* iemaksu VNF, jo šāda pārbaude nozīmētu, ka tai būtu nepieciešama informācija, uz kuru attiecas komercnoslēpums saistībā ar visu pārējo attiecīgo "iestāžu" ekonomisko stāvokli.

136 Tomēr ir jāuzsver, ka Regulas Nr. 806/2014 88. panta 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēta iespēja izpaust konfidenciālu informāciju, ko VNV ieguvusi savas darbības ietvaros, ja šīs informācijas izpaušana var tikt veikta kopsavilkuma veidā vai apkopotā veidā tā, lai attiecīgās "iestādes" nevarētu tikt identificētas.

137 Līdz ar to Deleģētajā regulā 2015/63 noteiktajā ietvarā VNV var izpaust katra "groza" robežlielumus un ar to saistītos rādītājus, vienlaikus ievērojot savu pienākumu aizsargāt komercnoslēpumu, lai citastarp dotu attiecīgajai "iestādei" iespēju pārliecināties, ka klasifikācija, kas tai piešķirta, veicot šīs deleģētās regulas I pielikumā izklāstīto rādītāju diskretizāciju, faktiski atbilst tās ekonomiskajam stāvoklim un ka šī diskretizācija, balstoties uz ticamiem datiem, ir veikta veidā, kas atbilst šajā deleģētajā regulā izklāstītajai metodei, un ka ir ņemti vērā visi riska faktori, kuri ir jāņem vērā, piemērojot Regulu Nr. 806/2014, kā arī minēto deleģēto regulu.

138 Trešām kārtām, ir jāprecizē, ka pārējie *ex ante* iemaksu VNF aprēķināšanas metodes posmi, kā norādīts ģenerāladvokāta secinājumu 149. punktā, ir balstīti uz attiecīgo "iestāžu" apkopotiem datiem, kuri var tikt izpausti apkopotā veidā, tādējādi neskarot VNV pienākumu ievērot komercnoslēpumu.

139 Ņemot vērā visus šos apstākļus, šķiet, ka Deleģētā regula 2015/63 nav šķērslis tam, lai VNV varētu apkopotā un anonimizētā veidā izpaust pietiekamu informāciju, lai konkrēta "iestāde" varētu saprast, kādā veidā tās *ex ante* iemaksu VNF aprēķinā ir ņemta vērā tās individuālā situācija, ņemot vērā visu pārējo attiecīgo "iestāžu" situāciju.

140 Vēl ir jāpiebilst, ka, lai gan pamatojums, kas ir balstīts uz nozīmīgās informācijas izpaušanu šādā formā, nedod katrai "iestādei" iespēju sistemātiski atklāt eventuālu kļūdu, ko VNV pieļāvusi attiecīgo datu iegūšanā un apkopošanā, tomēr tas ir pietiekams, lai šai "iestādei" būtu iespējams pārliecināties par to, ka informācija, ko tā sniegusi kompetentajām iestādēm, tik tiešām ir iekļauta tās *ex ante* iemaksu VNF aprēķinā atbilstoši attiecīgajām Savienības tiesību normām, un, balstoties uz tās vispārīgajām zināšanām par finanšu nozari, konstatēt, kad eventuāli tiek izmantota informācija, kas nav ticama vai ir acīmredzami nepatiesa, kā arī konstatēt, vai ir jāceļ atcelšanas prasība par VNV lēmumu, ar kuru noteiktas tās *ex ante* iemaksas VNF.

141 No tā izriet, ka Deleģētā regula 2015/63 nekavē VNV izpildīt savu pienākumu norādīt pamatojumu, kas izklāstīts šā sprieduma 122. punktā, un ka šī deleģētā regula tai ļauj sniegt attiecīgajām "iestādēm" pietiekamu informāciju, lai tās varētu izprast iemeslus, kuru dēļ pieņemti lēmumi, ar kuriem nosaka *ex ante* iemaksas VNF, kā arī novērtēt nepieciešamību celt prasību par šiem lēmumiem.

142 Līdz ar to Vispārējās tiesas vērtējumā, kas ietverts pārsūdzētā sprieduma 141. punktā, ar kuru konstatēts Deleģētās regulas 2015/63 4.–7. un 9. panta, kā arī I pielikuma prettiesiskums, jo no šīm tiesību normām izrietot minētā sprieduma 110. punktā konstatētais pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums, ir pieļauta tiesību kļūda.

143 Treškārt, no pārsūdzētā sprieduma 127. un 143. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka VNV nav ievērojusi tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, strīdīgā lēmuma pamatojumā nesniegdama *Landesbank Baden-Württemberg* informāciju par apstākļiem, kuri tai dotu iespēju pārbaudīt tās *ex ante* iemaksu VNF par 2017. gadu aprēķina pareizību, kamēr Vispārējās tiesas iespējas lūgt VNV iesniegt tai informāciju šajā nolūkā nevar nodrošināt šo tiesību ievērošanu.

144 Tomēr, lai gan VNV pienākuma norādīt pamatojumu ievērošana ir nepieciešama, lai nodrošinātu tās lēmumu adresātu tiesību aizsardzību tiesā, no iepriekš izklāstītā izriet, ka Vispārējās tiesas novērtējums, ka VNV šajā lietā neesot izpildījusi šo pienākumu, ir balstīts uz minētā pienākuma koncepciju, kurā ir pieļauta tiesību kļūda.

145 Turklāt no Tiesas judikatūras izriet, ka gadījumos, kad lēmuma pamatojums ir bijis jāierobežo, lai nodrošinātu tādu konfidenciālu datu aizsardzību, uz kuriem balstījies šā lēmuma autors, tam gadījumā, ja tiktu celta prasība Savienības tiesās, kurā šie dati tiek apšaubīti, ir pienākums iesniegt tiesai nepieciešamos pierādījumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 1. jūlijs, *Chronopost* un *La Poste*/*UFEX* u.c., C-341/06 P un C-342/06 P, EU:C:2008:375, 110. punkts).

146 Vajadzības gadījumā, lai veiktu efektīvu pārbaudi tiesā, kas atbilst Hartas 47. panta prasībām, Savienības tiesas tātad var lūgt VNV iesniegt informāciju, kas varētu pamatot aprēķinus, kuru precizitāte tiek apstrīdēta šajās tiesās, vajadzības gadījumā nodrošinot šīs informācijas konfidencialitāti (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 120. un 125. punkts).

147 Turklāt Regulas Nr. 806/2014 88. panta 1. punkta otrajā daļā ir minēta VNV iespēja izpaust informāciju, uz kuru attiecas dienesta noslēpuma prasības, ja šī izpaušana ir nepieciešama tiesvedības ietvaros.

148 No iepriekš izklāstītā izriet, ka pārsūdzētā sprieduma 143. punktā Vispārējā tiesa kļūdainas argumentācijas dēļ ir nospriedusi, ka strīdīgais lēmums ir jāatceļ, jo nav izpildīts pienākums norādīt pamatojumu un nav ievērotas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, tādējādi piekrītot pirmajam, trešajam un sestajam pamatam, ko pirmajā instancē izvirzījusi *Landesbank Baden-Württemberg*.

149 Tā kā lietā C-584/20 P izvirzītais piektais pamats un lietā C-621/20 P izvirzītais otrais pamats ir pamatots, pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ, bet lietā C-584/20 P izvirzītais otrais, trešais un ceturtais pamats vairs nav jāizskata.

Par Vispārējā tiesā celto prasību

150 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmo daļu Vispārējās tiesas nolēmuma atcelšanas gadījumā Tiesa pati var taisīt galīgo spriedumu lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija.

151 Šajā lietā tas tā ir, jo Tiesas rīcībā ir visa informācija, kas nepieciešama, lai lemtu par prasību.

Par strīdīgā lēmuma autentiskuma apliecināšanu

152 No Tiesas judikatūras attiecībā uz Komisijas aktiem būtībā izriet, ka šo aktu autentiskuma apliecināšanas mērķis ir nodrošināt tiesisko drošību, saglabājot kolēģijas pieņemto tekstu, tādējādi apstrīdēšanas gadījumā dodot iespēju pārbaudīt publicēto vai paziņoto tekstu pilnīgu atbilstību. Šī autentiskuma apliecināšana ir uzskatāma par būtisku procedūras noteikumu, kura pārkāpums var izraisīt attiecīgā akta atcelšanu, un uz to var norādīt tiesa pēc savas ierosmes (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1994. gada 15. jūnijs, Komisija/*BASF* u.c., C-137/92 P, EU:C:1994:247, 75. un 76. punkts, kā arī 2000. gada 6. aprīlis, Komisija/*ICI*, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 40., 41. un 51. punkts).

153 Šajā lietā nav strīda par to, ka strīdīgo lēmumu veido, pirmkārt, šā lēmuma pamatteksts un, otrkārt, tā pielikums.

154 No informācijas, ko VNV iesniedza Vispārējā tiesā, izriet, ka procedūra, kas šajā struktūrā ieviesta, lai nodrošinātu šāda lēmuma autentiskuma apliecināšanu, ir balstīta uz lēmuma pamattekstu un pavadzīmi, kas parakstīti ar roku.

155 Strīdīgā lēmuma pamatteksta autentiskuma apliecināšanu pietiekami nodrošina ar roku izdarītais paraksts, ko tam bija pievienojusi VNV priekšsēdētāja.

156 Savukārt attiecībā uz strīdīgā lēmuma pielikumu VNV Vispārējā tiesā iesniedza pavadzīmi, kuru VNV priekšsēdētāja parakstījusi ar roku un kurā skaidri norādīts uz diviem pielikumiem un identifikācijas numuru.

157 Turklāt VNV Tiesā iesniedza ekrānuzņēmumu par sistēmas *ARES* saturu.

158 Vispirms no šā ekrānuzņēmuma izriet, ka numurs, kas pārņemts arī šā sprieduma 156. punktā minētajā pavadzīmē, ir saglabāšanas numurs (*Save number*), ar kuru sistēmā *ARES* tiek apzīmēta lieta, kas atbilst strīdīgajam lēmumam.

159 Minētais ekrānuzņēmums pēc tam dod iespēju identificēt abus šajā pavadzīmē minētos pielikumus, pirmkārt, kā strīdīgā lēmuma pamattekstu un, otrkārt, kā šā lēmuma pielikumu.

160 Visbeidzot no šā paša ekrānuzņēmuma izriet, ka lieta sistēmā *ARES*, kas atbilst strīdīgajam lēmumam, tika izveidota un nosūtīta 2017. gada 11. aprīlī, tas ir, dienā, kad tika pieņemts strīdīgais lēmums.

161 Ņemot vērā šos apstākļus, ir jāuzskata par pierādītu VNV apgalvojums, ka minētajā dienā sistēmā *ARES* bija datne, kas atbilst strīdīgā lēmuma pielikumam, kurš norādīts pavadzīmē.

162 Šo vērtējumu neatspēko apstāklis, ka VNV iesniegtajā ekrānuzņēmumā ir norādīts arī reģistrācijas numurs (*Reg. number*), kas atšķiras no saglabāšanas numura, un lietas reģistrācijas datums, proti, 2017. gada 13. jūnijs, kas atbilstoši VNV paskaidrojumiem, kuri nav apstrīdēti, liecina par aplūkojamās lietas slēgšanu.

163 Šādos apstākļos VNV priekšsēdētājas parakstīta pavadzīme ir pietiekama, lai nodrošinātu strīdīgā lēmuma pielikuma autentiskuma apliecināšanu.

Par pirmo pamatu attiecībā uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

164 Ar pirmajā instancē izvirzīto pirmo pamatu *Landesbank Baden-Württemberg* apgalvo, ka strīdīgais lēmums nav pietiekami pamatots, jo tajā nav iekļauta virkne nozīmīgas informācijas, it īpaši attiecībā uz tās *ex ante* iemaksas VNF par 2017. gadu pielāgošanu tās riska profilam.

165 No šā sprieduma 122. punkta izriet, ka strīdīgā lēmuma pamatojumam, ņemot vērā šā lēmuma kontekstu, ir jānodrošina, lai *Landesbank Baden-Württemberg* tiktu sniegta pietiekama informācija, lai tā varētu saprast, kādā veidā tās individuālā situācija tika ņemta vērā, aprēķinot tās *ex ante* iemaksu VNF par 2017. gadu, ņemot vērā visu pārējo attiecīgo "iestāžu" situāciju.

166 Kā tika konstatēts šā sprieduma 139. punktā, šajā nolūkā VNV ir pienākums apkopotā un anonimizētā veidā publicēt vai nodot *Landesbank Baden-Württemberg* informāciju par attiecīgajām "iestādēm", kas tiek izmantota, lai aprēķinātu šīs iemaksas, ciktāl šī informācija var tikt paziņota, neskarot komercnoslēpumu.

167 Informāciju, kas tādējādi ir jānodod *Landesbank Baden-Württemberg* rīcībā, lai tai būtu pietiekams strīdīgā lēmuma pamatojums, citastarp veido katra "groza" un ar to saistīto rādītāju robežlielumi, uz kuriem balstoties *Landesbank Baden-Württemberg ex ante* iemaksas VNF par 2017. gadu tika pielāgotas tās riska profilam.

168 Nav strīda par to, ka strīdīgajā lēmumā un saskaņotajā pielikumā ietvertā informācija, kā arī informācija, kas strīdīgā lēmuma pieņemšanas dienā bija pieejama VNV internetvietnē, bija tikai daļa no nozīmīgās informācijas, kuru VNV būtu varējusi paziņot, neskarot komercnoslēpumu.

169 Konkrētāk, saskaņotajā pielikumā nebija ietverta informācija par katra "groza" robežlielumiem un ar to saistīto rādītāju lielumiem.

170 Turklāt VNV Tiesā norādīja, ka strīdīgā lēmuma pieņemšanas dienā tā šādu informāciju nebija publicējusi arī savā internetvietnē.

171 No tā izriet, ka strīdīgais lēmums nav pietiekami pamatots un ka *Landesbank Baden-Württemberg* pirmajā instancē izvirzītais pirmais pamats ir pamatots.

172 Līdz ar to strīdīgais lēmums ir jāatceļ, ciktāl tas attiecas uz *Landesbank Baden-Württemberg*, bet pārējo pirmajā instancē izvirzīto pamatu izskatīšana nav nepieciešama.

Par strīdīgā lēmuma seku uzturēšanu spēkā

173 VNV lūdza Vispārējo tiesu atlikt strīdīgā lēmuma eventuālas atcelšanas sekas par sešiem mēnešiem, skaitot no dienas, kurā tās spriedums būs kļuvis galīgs.

174 Jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 264. panta otro daļu Tiesa, ja tā uzskata par vajadzīgu, var noteikt, kuras no atceltā tiesību akta sekām ir jāuzskata par galīgām.

175 Šajā ziņā no Tiesas judikatūras izriet, ka, ņemot vērā iemeslus, kas attiecas uz tiesisko drošību, šāda tiesību akta sekas var atstāt spēkā it īpaši tad, ja tā atcelšanas tūlītēja ietekme izraisītu nopietnu nelabvēlīgu ietekmi uz iesaistītajām personām un ja apstrīdētā tiesību akta likumība ir apstrīdēta nevis tā mērķa vai satura dēļ, bet tā autora kompetences neesamības dēļ vai tāpēc, ka ir noticis būtisku procedūras noteikumu pārkāpums (spriedums, 2016. gada 7. septembris, Vācija/Parlaments un Padome, C-113/14, EU:C:2016:635, 81. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

176 Šajā gadījumā, lai gan strīdīgais lēmums tika pieņemts, pārkāpjot būtiskus procedūras noteikumus, tomēr Tiesa šajā tiesvedībā nav konstatējusi kļūdu, kas ietekmētu šā akta atbilstību noteikumiem, kuri reglamentē Direktīvā 2014/59, Regulā Nr. 806/2014 un Deleģētajā regulā 2015/63 minēto *ex ante* iemaksu VNF aprēķināšanu.

177 Ja strīdīgais lēmums tiktu atcelts, neparedzot tā seku uzturēšanu spēkā līdz brīdim, kad tas tiks aizstāts ar jaunu aktu, tiktu apdraudēta Direktīvas 2014/59, Regulas Nr. 806/2014 un Deleģētās regulas 2015/63 – kuras veido banku savienības būtisku elementu, kas veicina eurozonas stabilitāti, – īstenošana.

178 Šādos apstākļos strīdīgā lēmuma, ciktāl tas attiecas uz *Landesbank Baden-Württemberg*, sekas ir jāatstāj spēkā līdz brīdim, kad saprātīgā termiņā, kas nevar pārsniegt sešus mēnešus no šā sprieduma pasludināšanas dienas, stāsies spēkā jauns VNV lēmums, kurā būs noteiktas šīs kredītiestādes *ex ante* iemaksas VNF par 2017. gadu.

Par tiesāšanās izdevumiem

179 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktu, ja apelācija ir pamatota un Tiesa taisa galīgo spriedumu, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

180 Saskaņā ar šā reglamenta 138. panta 1. punktu, kas, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, ir piemērojams arī apelācijas tiesvedībā, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Turklāt šā paša reglamenta 138. panta 3. punktā, kas, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, ir piemērojams arī apelācijas tiesvedībā, ir paredzēts – ja lietas dalībniekiem spriedums

ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, katrs lietas dalībnieks savus tiesāšanās izdevumus sedz pats. Tomēr, ja konkrētajos lietas apstākļos ir nepieciešams, Tiesa var nolemt, ka lietas dalībnieks ne tikai sedz savus tiesāšanās izdevumus, bet arī atlīdzina daļu no otras puses tiesāšanās izdevumiem.

181 Šajā lietā, ņemot vērā pārsūdzētā sprieduma atcelšanu un prasības pirmajā instancē apmierināšanu, ir jānospriež, ka, pirmkārt, Komisija, VNV un *Landesbank Baden-Württemberg* sedz savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar apelācijas sūdzību un, otrkārt, VNV ne tikai sedz savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar tiesvedību pirmajā instancē, bet arī atlīdzina *Landesbank Baden-Württemberg* tiesāšanās izdevumus saistībā ar minēto tiesvedību.

182 Saskaņā ar Reglamenta 140. panta 1. punktu, kas, pamatojoties uz šā reglamenta 184. panta 1. punktu, ir piemērojams arī apelācijas tiesvedībā, Savienības dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas. Līdz ar to Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar apelācijas tiesvedību un Komisija kā persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā, sedz savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar tiesvedību pirmajā instancē.

183 Saskaņā ar Reglamenta 140. panta 3. punktu, kas, pamatojoties uz šā reglamenta 184. panta 1. punktu, ir piemērojams arī apelācijas tiesvedībā, Tiesa var nolemt, ka persona, kas iestājusies lietā un kas nav minētā reglamenta 140. panta 1. un 2. punktā minētā persona, savus tiesāšanās izdevumus sedz pati. Šajā gadījumā ir jānospriež, ka *Fédération bancaire française* savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar apelācijas tiesvedību sedz pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) Atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2020. gada 23. septembra spriedumu *Landesbank Baden-Württemberg*/VNV (T-411/17, EU:T:2020:435).

2) Atcelt Vienotās noregulējuma valdes 2017. gada 11. aprīļa izpildsesijā pieņemto lēmumu par aprēķinu attiecībā uz *ex ante* iemaksām Vienotajā noregulējuma fondā par 2017. gadu (SRB/ES/SRF/2017/05), ciktāl tas attiecas uz *Landesbank Baden-Württemberg*.

3) Vienotās noregulējuma valdes 2017. gada 11. aprīļa izpildsesijā pieņemtā lēmuma par aprēķinu attiecībā uz *ex ante* iemaksām Vienotajā noregulējuma fondā par 2017. gadu (SRB/ES/SRF/2017/05), ciktāl tas attiecas uz *Landesbank Baden-Württemberg*, sekas paliek spēkā līdz brīdim, kad saprātīgā termiņā, kas nevar pārsniegt sešus mēnešus no šā sprieduma pasludināšanas dienas, stāsies spēkā jauns Vienotās noregulējuma valdes lēmums, ar kuru tiks noteiktas šīs kredītiestādes *ex ante* iemaksas Vienotajā noregulējuma fondā par 2017. gadu.

4) Eiropas Komisija savus tiesāšanas izdevumus gan saistībā ar tiesvedību pirmajā instancē, gan apelācijas tiesvedību sedz pati.

5) Vienotā noregulējuma valde sedz savus tiesāšanās izdevumus saistībā gan ar tiesvedību pirmajā instancē, gan apelācijas tiesvedību, kā arī atlīdzina *Landesbank Baden-Württemberg* tiesāšanās izdevumus saistībā ar tiesvedību pirmajā instancē.

6) *Landesbank Baden-Württemberg, Fédération bancaire française* un Spānijas Karaliste savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar apelācijas tiesvedību sedz pašas.

[Paraksti]

[1] — Sadaļas virsrakstā pirms 150. punkta pēc sākotnējās elektroniskās publikācijas ir veikts valodniecisks labojums.